יאיר עילם 21.6.26
כל הזכויות שמורות

אישה בשם קלר - סיפור

ביום שבו קלר זכתה בלוטו, היא לא זכרה שקנתה כרטיס.

למען האמת, היא גם לא זכרה מהו לוטו, מי האיש המתרגש בטלוויזיה, ולמה בתה נעמי עומדת באמצע הסלון ובוכה.

"אמא," אמרה נעמי, "זכית".

קלר הביטה בה בחיבה מעורפלת, "אני לא מתחרה יותר," אמרה. "מאז תחרות העוגות של 1974. שם רימו, העוגה של רותי הייתה יבשה כמו בול עץ".

הכרטיס נמצא בתוך קופסת תה ישנה, בין תמונה דהויה של בעלה המנוח לבין פתק שבו כתבה בכתב יד רועד:

לא לשכוח: 7, 14, 22, 31, 36, 41.
ולקנות חלב, החלב חשוב יותר.

המספרים היו מדויקים. בתוך שבוע הגיעו השכנים, אחריהם בני הדודים ועיתונאים. ואז הגיע אדם שהציג את עצמו כ"חוקר מדעי המוח", אף שנראה בעיקר כמו מישהו שנחל מפלה בעת ויכוח עם מסרק.

קלר ישבה בכורסה הכחולה שלה, עטופה בשמיכה, מביטה באנשים כאילו כולם השתייכו להצגה שהיא ראתה פעם ולא אהבה במיוחד.

"קלר," שאל כתב צעיר, "איך ידעת את המספרים"?

קלר חייכה, "לא ידעתי, מישהו השאיר לי אותם".

"מי"?

היא עצמה עיניים, "נדמה לי שהנין שלי, או הסבא שלי. בזמן האחרון כולם מתערבבים. העתיד מאוד לא מסודר".

כולם צחקו, רק נעמי לא, כי באותו ערב, כשסידרה את המטבח, שמעה את אמה ממלמלת אל החשכה: "אל תבנו את הגשר ביום חמישי. תגידו להם. יום חמישי זה יום רע לגשרים".

שלושה ימים אחר כך, ביום חמישי, קרס גשר זמני באתר בנייה בעיר סמוכה. לא היו נפגעים, ובחדשות דיברו על ״נס.״

נעמי הפסיקה לצחוק. כעבור חודש כבר קראו לקלר ״האורקל מפתח תקווה.״ קלר עצמה התנגדה לתואר. ״אורקל זה נשמע כמו תרופה לעצירות,״ אמרה. ״אני מעדיפה קלר״.

התחזיות של קלר הגיעו בצורות מוזרות. לפעמים היא ראתה שמות על מפיות, לפעמים דיברה עם אנשים שאיש מלבדה לא ראה, לפעמים הייתה שואלת את נכדתה מאיה אם ״החמור כבר הגיע״, וכשמאיה אמרה שאין חמור, קלר הייתה נאנחת: ״נו, אז עוד לא נולד הילד שיקים להם חווה. תמיד אני מקדימה״.

הילד הזה, כך סיפרה, ייקרא עידו. הוא יוולד בעוד ארבעים שנה, יהיה אלרגי לאבוקדו, ויקים חווה לחמורים נטושים בעידן שבו מכונות יעשו הכול ובני אדם ינסו להיזכר למה פעם אהבו יצורים עקשנים.

״חמורים,״ אמרה קלר בחגיגיות, ״הם הפילוסופים היחידים שלא פרסמו ספר ולכן נשארו חכמים״.

המשפחה התרגלה, פחות או יותר, ואז הופיעו האחרים: לא זרים, בני משפחה, רק בני משפחה שעוד לא נולדו.

ילדה בשם ליבי, שתהיה רופאה ותפתח תרופה שתעכב מחלות זיכרון.
נער בשם אדם, שיחיה בקומונה של ״משוגעים צופי פני עתיד״ ויטען שהם אינם חוזים את העתיד, אלא ״מקשיבים למחר כשהוא משתעל.״
אישה בשם תמר, שתכתוב ספר על קלר ותשכח לכלול את הפרק החשוב ביותר.

״איזה פרק?״ שאלה נעמי.

קלר הביטה בה בעצב צלול, פתאומי ואמרה: "זה שאני אוהבת אותך גם כשאני לא יודעת מי את״.

אחרי המשפט הזה נעמי יצאה למרפסת ובכתה בשקט, כדי לא להפריע לאמה לשוחח עם אדם מהעתיד על בעיות האינטרנט בשנת 2083.

הפרסום גדל: בתוכניות הבוקר, בפודקאסט, בשער בעיתון.
פרשנים ברברו, רבנים פסקו, חוקרי מוח ניסו להבין וקוסמים מאוכזבים ניסו להסביר כיצד הכל רמאות.

כולם רצו תשובות: האם הממשלה תיפול?, האם הבחירות הקרובות ישנו את המדינה?, האם תהיה מלחמה?, האם הריבית תרד?, האם כדאי לקנות דירה?, האם יוסי יחזור לגרושתו? והאם הכלב של משפחת אלקיים באמת מבין צרפתית?

קלר ענתה רק על חלק מהשאלות: "יוסי יחזור," אמרה. "אבל רק אחרי שיבין שהוא מתגעגע לכלבה, לא לגרושתו". זה התברר כנכון.

הבעיה התחילה כששאלה עיתונאית: "מה יקרה בבחירות"?

קלר שתקה זמן רב, ואז אמרה: "ינצח מי שיפסיד ראשון". המשפט הזה נפל על המדינה כמו פסנתר כנף מקומה רביעית. כל מחנה פירש אותו לטובתו, כל פרשן הסביר אותו בביטחון, כל פוליטיקאי טען שקלר התכוונה אליו, מלבד שר אחד שטען שקלר "אישה מבולבלת שמסכנת את היציבות הלאומית", ואז ביקש בחשאי פגישה פרטית.

תוך שבוע הוזמנה קלר לדיון חשאי. היא הגיעה עם: נעמי, מטפלת פיליפינית בשם מריה, ושקית מלאה ביסקוויטים.

"גברתי," אמר ראש הוועדה, "אנחנו מבקשים לשאול אותך כמה שאלות בעלות חשיבות אסטרטגית ביטחונית".

קלר בחנה אותו ואמרה: "אתה הילד ששבר לי את האגרטל"?

"לא, גברתי".

"אז למה אתה נראה אשם"?

בחדר היה שקט.

שר הביטחון כחכח, "האם את רואה איום קרוב"?

קלר הסתכלה אל הפינה הריקה של החדר. "יש שם מישהו," לחשה.

כולם הביטו.

"מי?" שאל ראש הממשלה.

"בחור צעיר. עוד לא נולד. יש לו נעליים מכוערות מאוד. הוא אומר שאתם שואלים את השאלה הלא נכונה".

"ומה השאלה הנכונה"?

קלר חייכה, אבל לא אליהם: "לא מה יקרה, אלא מה אתם תהפכו להיות כדי למנוע את זה".

המשפט הזה לא נכנס לפרוטוקול. באותו לילה התקיימה ישיבה נוספת, בלי קלר.

אחד השרים אמר שהיא מסוכנת, אחר אמר שהיא נכס אסטרטגי, שלישי הציע להקים: "רשות לאומית לניהול נבואות", עם תקציב, דוברות ומכרז לקניית כדורי בדולח. ואז אמר שר בכיר, בקול לחישה:

"אולי פשוט נרחיק אותה מהציבור. לטובתה, כמובן". המילה "לטובתה" נשארה באוויר כמו זבוב שלא מצליח למצוא חלון.

אבל קלר כבר ידעה. בבוקר שלמחרת היא נעלמה. במקומה נשאר פתק על הכורסה:

הלכתי לפגוש את מי שעדיין לא נולד. אל תדאגו. לקחתי ביסקוויטים.

המדינה נכנסה לפניקה: המשטרה חיפשה אותה, התקשורת לא הפסיקה לדווח על החיפושים, השרים הכחישו והמשפחה התחננה שימצאו אותה כבר.

רק מריה המטפלת שתקה. לבסוף נעמי היתה זאת שמצאה אותה במחסן הישן של הבניין. מריה ישבה ליד קלר, ששתתה תה מכוס פלסטיק ושוחחה עם מישהו שלא היה שם.

"אמא"! קלר הרימה מבט, לרגע לא זיהתה אותה ואז משהו נדלק.

"נעמי," אמרה. זה היה נדיר עכשיו, שמה של בתה, שלם ובהיר.

נעמי כרעה לידה ושאלה: "למה ברחת"?

קלר הניחה יד רועדת על ידה.

"כי הם רצו לדעת את העתיד כדי לשלוט בו. אבל העתיד לא סובל כשמחזיקים אותו בגרון. הוא בורח, כמו חתול, או שר אוצר בזמן שאלות".

נעמי צחקה ובכתה יחד. "אז מה את רואה באמת, אמא"?

קלר הביטה אל החשכה שבקצה המחסן: ״אני לא רואה את העתיד,״ אמרה. ״אני מאבדת את ההווה. וכשיש בי פחות ׳אני׳, יש מקום לאחרים להיכנס: המתים, הנולדים, האפשריים. אולי הזיכרון איננו שייך לאדם. אולי אנחנו רק החדרים שבהם הזמן משאיר חפצים״.

״ומה הוא השאיר אצלך״?

קלר חשבה. ״משפחה,״ אמרה. ״וחידה״.

״איזו חידה״?

קלר התקרבה אליה ולחשה: ״אם אדם יודע את העתיד - האם הוא מציל אותו, או הורס לו את ההזדמנות להיות חופשי״?

אחר כך חייכה ואמרה: ״וגם צריך לקנות חלב״.

כעבור שבוע הופיעה קלר בפעם האחרונה מול מצלמות. היא הייתה חלשה, דיברה לאט, לפעמים שכחה את מה שרצתה להגיד באמצע המשפט, אבל מיליונים צפו.

״שאלו אותי מי ינצח,״ אמרה. ״שאלו אותי מה יקרה, שאלו אותי מי יחיה, מי ייפול, מי יאהב, מי יבגוד, מי ייזכר״. היא עצרה.

״אני לא יודעת״. ״אבל ראיתי דבר אחד. בעתיד הרחוק, מישהו מכם מספר לילד סיפור על הימים האלה. הילד שואל: ׳הם ידעו מה עומד לקרות?, והמספר אומר: "הם ידעו מספיק כדי לבחור אחרת." קלר חייכה ואמרה: ״אז תבחרו אחרת לפני שתדעו הכול״. השידור הסתיים, ללא מהומה, או מהפיכה. רק שקט מוזר, כאילו מדינה שלמה שכחה לרגע את הסיסמאות שלה.

שנים אחר כך, נעמי מצאה במחברת של אמה רשימה של שמות.

ליבי - תרופה לזיכרון.
עידו - חוות חמורים.
אדם - קומונת הצופים.
תמר - הספר החסר.
ועוד שם אחד שלא הכירה: **קלר השנייה - תיוולד כשיפסיקו לפחד מן העתיד.**

מתחת לזה הופיע ציור קטן של חמור עם כנפיים. לידו כתבה קלר: **לא להסביר. זה חשוב.**

LOTTO
יאיר זילכה
2026